

19 Απριλίου 2019

Άγιος Γεώργιος: Θαύματα σε μουσουλμάνους

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες πλευρές της σχέσης ανάμεσα στο χριστιανισμό και το μουσουλμανισμό είναι το γεγονός ότι, σε περιοχές όπου συνυπήρξαν πληθυσμοί που ανήκαν και στις δυο πνευματικές παραδόσεις, οι μουσουλμάνοι γίνονταν αποδέκτες θαυματουργικών παρεμβάσεων του Χριστού, της Θεοτόκου και διαφόρων χριστιανών αγίων.

Τέτοια γεγονότα παρατηρούνται και σήμερα, όπως μαρτυρούν οι Τούρκοι αδελφοί μας που, αν και μουσουλμάνοι, συμμετέχουν στον ετήσιο εορτασμό του αγίου Γεωργίου στην Πρίγκηπο.

Ίσως το πιο αξιοσημείωτο είναι ότι, παρόλο που οι μουσουλμάνοι συχνά είχαν εύλογους ενδοιασμούς να επικαλεστούν τα ιερά πρόσωπα του χριστιανισμού, συνήθως η παρέμβασή τους εθεωρείτο κάτι το φυσικό. Οι μουσουλμάνοι αδελφοί μας «πίστευαν» ότι τα ιερά πρόσωπα του χριστιανισμού υπάρχουν και διαθέτουν παρεμβατική δύναμη. Τούτο μάλλον μπορεί να εξηγηθεί από το ότι το Ισλάμ θεωρεί ότι ο Θεός του είναι ο ίδιος Θεός με Εκείνον της ιουδαϊκής και της χριστιανικής παράδοσης.

Για μένα, τον ταπεινό, τα θαύματα αυτά είναι η διαρκής πρόσκληση του Χριστού,

της Θεοτόκου και των αγίων προς τους μουσουλμάνους αδελφούς μας, για να προσέλθουν στο χριστιανισμό. Πρέπει να πούμε ότι η Θεοτόκος και οι άγιοι λαμβάνουν τη δύναμη να κάνουν θαύματα από το Χριστό, δηλαδή η δύναμή τους είναι η φανέρωση της θεότητας του Χριστού και κατ' επέκτασιν η φανέρωση της Αγίας Τριάδας.

Ο άγιος Γεώργιος στην Πρίγκηπο

Η ιερά μονή του αγίου Γεωργίου του Κουδουνά στην Πρίγκηπο γίνεται τόπος συνάντησης χριστιανών και μουσουλμάνων κάθε χρόνο στην εορτή του αγίου (23 Απριλίου). Ας δούμε μια εκτενή περιγραφή από την κα Ράλλη Παπαγεωργίου.

Η κυρία που βρισκόταν στο ίδιο φαιτόν (αλογάμαξα) με εμάς ήταν μουσουλμάννα. Γιατί όμως πήγαινε στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου και μάλιστα ανήμερα του ορθόδοξου Πάσχα; Το πρώτο σχόλιό μας ήταν για την κακή κατάσταση του δρόμου.

Στην Πρίγκηπο, όλοι οι δρόμοι είναι σκαμμένοι! Τελικά τη ρώτησα, «δεν είστε μουσουλμάννα;». «Είμαι». «Τότε γιατί πηγαίνετε σε ελληνορθόδοξο μοναστήρι;» «Ορθόδοξος, μουσουλμάνος, δεν έχει σημασία». «Γιατί πηγαίνετε;» επιμένω εγώ... «Πίστη!».

Έμεινα άφωνη με την απάντηση! Μια μουσουλμάννα πιστεύει στον Άγιο Γεώργιο! Μου εξήγησε πως πάει για να κάνει ευχή. Είναι η 4η ή η 5η φορά που πηγαίνει, ενώ ο γιος της δεύτερη. «Πραγματοποιήθηκαν οι ευχές σας;», τη ρωτάω. «Ναι», μου λέει, ενώ ο γιος της, αν και απογοητευμένος, επιμένει πιστεύοντας πως ίσως αυτήν -την 3η φορά- και η δική του ευχή πραγματοποιηθεί.

Φτάνοντας στους πρόποδες του λόφου που βρίσκεται το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Κουδουνά, το θέαμα είναι εκπληκτικό!!! Χιλιάδες άνθρωποι ανεβαίνουν την ανηφόρα που οδηγεί στο μοναστήρι! Είναι κυρίως μουσουλμάνοι! Οι Έλληνες είναι ελάχιστοι. Μου το είχαν επισημάνει και το προηγούμενο βράδυ της Ανάστασης στην εκκλησία του Πατριαρχείου, «φέτος δεν ήρθαν τόσοι πολλοί από Ελλάδα».

Άνδρες, γυναίκες, παιδιά ανηφορίζουν κρατώντας στα χέρια τους μια... κουβαρίστρα! Πολύχρωμες κλωστές κατά μήκος του δρόμου δίνουν χρώμα στο ήδη ανοιξιάτικο περιβάλλον. Οι άνθρωποι δένουν μικρές κορδέλες ή μαντιλάκια στα κλαδιά των δέντρων, αφήνουν σημειώματα ή ζωγραφιές, για να τους προστατεύει ο Άγιος από κάθε κακό, να αγοράσουν ένα σπίτι, να βρουν καλύτερη δουλειά, να τους αγαπήσει αυτός που θέλουν. «Το όνομα του Βεντούτ, στην καρδιά του, πρόσθεσε την αγάπη μου γι' αυτόν, ας με αγαπήσει σε παρακαλώ!..».

Με τη φίλη μου τη Γιασεμίν διασχίζουμε δύσκολα τον πετρόχτιστο δρόμο. Είχε επισκεφθεί το μοναστήρι μικρή, όταν είχε έρθει με τους γονείς της από το Βέλγιο, αλλά δεν θυμάται και πολλά... Η ανηφόρα γίνεται πιο απότομη και κουραστική, και ο κόσμος περισσότερος. Αριστερά η θέα της θάλασσας του Μαρμαρά και η Πόλη από μακριά είναι μαγευτική. Μια κοπέλα μας προσφέρει κύβους ζάχαρης. «Τι είναι αυτό;», τη ρωτάμε. Έκανε ευχή, λέει, και πραγματοποιήθηκε. Η φίλη της μας εξηγεί πως όταν η ευχή σου πραγματοποιηθεί, την επόμενη χρονιά πρέπει να επιστρέψεις στην εκκλησία και να μοιραστείς τη... γλύκα της ευχής σου με όλους! «Τι ευχήθηκες;» ρώτησα τη νεαρή, γύρω στα 23-24 φαινόταν. «Να βρω δουλειά σε σχολείο». «Και βρήκες;». «Ναι», απαντά με ένα διάπλατο χαμόγελο ευτυχίας. «Ε, συγχαρητήρια τότε». Ανεβαίνοντας παρατηρώ πως υπάρχουν και άλλοι που κρατούν στα χέρια τους κουτιά με ζάχαρη. Μεγάλη επιτυχία ο Άγιος στους μουσουλμάνους, μονολογώ.

Αρκετά μέτρα πριν από την εκκλησία ξεκινά η ουρά για να εισέλθεις. Την προσπερνάμε με τη Γιασεμίν (ένεκα της δημοσιογραφικής ταυτότητας) και πάμε στην είσοδο του ναού. Απίστευτο! Μοναχοί πουλούν κεριά και μικρά κουδουνάκια (Άγιος Γεώργιος Κουδουνάς) στους μουσουλμάνους, που συνωστίζονται για να... ανάψουν το κερί και να φιλήσουν την εικόνα της Παναγίας και του Αγίου Γεωργίου. Μια γυναίκα με μαντίλα, υψώνοντας τα χέρια προς τα πάνω, όπως προσεύχονται δηλαδή οι μουσουλμάνοι, επαναλαμβάνει μάλλον ψιθυριστά την ευχή της μπροστά από την εικόνα της Παναγίας. Μια γυναίκα... μαντιλοφορούσα!

Γιορτή του παιδιού και γιορτή του αγίου Γεωργίου

Η ημέρα της ονομαστικής εορτής του Αγίου Γεωργίου ταυτίστηκε φέτος με τη γιορτή του παιδιού στην Τουρκία. Για τους ορθόδοξους μπορεί η γιορτή να μεταφέρθηκε, όμως οι μουσουλμάνοι είναι... τυπικοί, όπως εδώ και πολλά χρόνια. «Στις 23 Απριλίου και στις 24 Σεπτεμβρίου ερχόμαστε», μου είχε είπε η συμπαθητική κυρία στο φαιτόνι. Το βλέμμα μου πέφτει στη Χάλκη. Η Θεολογική Σχολή δεν φαινόταν από το σημείο που βρισκόμουν, όμως την είχαμε δει όταν περνούσαμε με το βαπόρι, βουβή ανάμεσα στα δέντρα.

Αν και απόγευμα ο ήλιος καίει... Ο κόσμος συνεχίζει να έρχεται, ενώ κάποιoi φαίνεται να έχουν προετοιμαστεί να περάσουν τη νύχτα τους εκεί, δίπλα στο μοναστήρι. Τελικά, τα θαύματα δεν έχουν θρησκεία και η πίστη είναι η ανάγκη του ανθρώπου να πιστέψει πως μπορεί να τα καταφέρει! [Σημ. ΟΟΔΕ: οι χριστιανοί βέβαια ξέρουμε ότι τα θαύματα δεν τα τελεί «η πίστη», αλλά ο Θεός, απλώς η πίστη είναι απαραίτητη για να ανοίξει η καρδιά του ανθρώπου, ώστε να δεχτεί τη θεϊκή παρέμβαση. Βαθύτερος σκοπός κάθε θαύματος είναι η αιώνια σωτηρία του

ανθρώπου. Στην προκείμενη περίπτωση, κατά τη γνώμη μας, τα θαύματα αυτά είναι η διαρκής πρόσκληση του Τριαδικού Θεού προς τα παιδιά Του που δεν Τον γνωρίζουν ακόμη].

Κατηφορίζοντας μαζέψαμε πολλούς κύβους ζάχαρης με τη Γιασεμίν. «Έκανες ευχή;» τη ρωτάω. «Ναι» μου απαντά, «εσύ;». Κι εγώ, να δούμε λοιπόν...

Γράφουν στον τοίχο ευχές

Στην είσοδο του ναού κάποιες νεαρές κοπέλες έγραφαν σε ένα αλουμιένιο τμήμα του τοίχου την ευχή τους. Οι Τούρκοι αστυνομικοί επιτηρούν τη γραμμή που υπάρχει ακόμα και μέσα στην εκκλησία. Δεν φαίνεται να τους ενοχλεί, ούτε να ξαφνιάζονται. Μάλλον η πιο ξαφνιασμένη ήμουν εγώ. Μπροστά στην εικόνα του Αγίου Γεωργίου του Κουδουνά, όλοι... προσκυνούν! Η εικόνα είναι γεμάτη τάματα και πολλά ρολόγια! Δεν κατάλαβα για ποιο λόγο υπάρχουν τα ρολόγια, αλλά δεν πειράζει... Ούτε χρόνος υπήρχε, ούτε κάποιος διαθέσιμος να ρωτήσω. Όλοι ήταν είτε απασχολημένοι, είτε απορροφημένοι. Στο πίσω μέρος της εκκλησίας, πάνω στο βράχο, ορισμένες γυναίκες λιώνουν τους κύβους της ζάχαρης, κολλάνε τα κεριά και επαναλαμβάνουν ψιθυριστά την ευχή τους. Είναι 4 το απόγευμα και στην ουρά περιμένουν τουλάχιστον 1.000 άτομα. Ακόμη ανεβαίνουν...

Ο Άγιος Γεώργιος ο Επανωσήφης

Στο νομό Ηρακλείου βρίσκεται η ιστορική μονή του αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, η λεγόμενη «μονή Επανωσήφη». Το σπουδαίο αυτό μοναστικό κέντρο της κεντρικής Κρήτης είχε την ιδιαιτερότητα ότι βρισκόταν ανάμεσα σε χωριά με αμιγώς μουσουλμανικό πληθυσμό! Όμως, παρά τα προβλήματα που προκαλούσαν ενίοτε φανατικοί και θερμόαιμοι μουσουλμάνοι, η θαυματουργική δύναμη του αγίου τον είχε καταστήσει σεβαστό στη συντριπτική πλειοψηφία τους.

Στην εφημερίδα Ελεύθερη Σκέψις Ηρακλείου στις 12.7.1930 διαβάζουμε:

«Ακόμη και αυτοί οι Τούρκοι των πέριξ χωρίων επίστευον εξ ολοκλήρου προς την θαυματουργόν δύναμιν του αγίου. Αυτοί μάλιστα το πρώτο αρσενικό αρνί το οποίον εγεννάτο εις το κοπάδι των, το εσάμωσαν [=σημείωσαν] του Αγίου Γεωργίου και του το επήγαιναν άμα εμεγάλωνε».

Κατά την Τουρκοκρατία, ο Τούρκος αγάς που κατείχε το κτήμα, όπου βρίσκεται το ξωκλήσι του αρχαγγέλου Μιχαήλ (Μετόχι του Αηστράτηγου), περιγελούσε τον άη Γιώργη και, όταν ο ηγούμενος του Επανωσήφη προσπάθησε να τον πείσει για τη θαυματουργική δύναμη του αγίου, εκείνος απείλησε να σφάξει όλους τους μοναχούς, αν δεν κάνουν τον άγιο να προκαλέσει βροχή, μεσούντος του Ιουνίου. Οι

μοναχοί επιδώθηκαν σε ολονύκτια προσευχή αλλά μέχρι το πρωί δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό. Ο αγάς ξεκίνησε με ομάδα ενόπλων για τη σφαγή, όταν όμως έφτανε κοντά στη μονή, άρχισε να βρέχει. Άνοιξαν οι καταρράκτες του ουρανού και οι Τούρκοι, για να γλιτώσουν, μπήκαν στον ανεμόμυλο της μονής. Στη συνέχεια ο αγάς όχι μόνο σεβάστηκε τον άγιο, αλλά και δώρισε το μετόχι στο μοναστήρι.

Τα παραπάνω καταγράφονται στο Νίκου Ψιλάκη Μοναστήρια και ερημητήρια της Κρήτης, Ηράκλειο 1994, τόμ. Α΄, σελ. 50 και 60.

Οι πεταλιές του αγίου Γεωργίου

Στην περιοχή Καλλιθέα του Ρεθύμνου υπήρχε ένα παλιό εκκλησάκι του αγίου Γεωργίου, στα κτήματα του μουσουλμάνου Αλή Μελεμενάκη από τα γειτονικά Περιβόλια. Τη δεκαετία του 1920 οι χριστιανοί Ρεθεμνιώτες ήθελαν να το ανακαινίσουν, αλλά ο Αλής, φανατικός και ανένδοτος, δεν επέτρεπε καμιά εργασία μέσα στα όρια της περιουσίας του.

Άλλαξε όμως γνώμη, όταν τον επισκέφτηκε ο ίδιος ο άγιος Γεώργιος, ο οποίος τον πίεσε να επιτρέψει την ανακαίνιση του ναού του. Ο Αλής, συγκλονισμένος από την εμπειρία της επίσκεψης του αγίου, όχι μόνο υποχώρησε αλλά και χρηματοδότησε την αγιογράφηση της εικόνας του αγίου, που σήμερα κρέμεται στην πρόναο, πίσω από το παγκάρι με τα κεριά, και φέρει την επιγραφή: «Δαπάναις Αλή Μελεμενάκη, 1925».

Από τις πεταλιές του αλόγου του αγίου, που ακούγονταν τις νύχτες στον περιβάλλοντα χώρο, ο ναός ονομάστηκε «άγιος Γεώργιος ο Πεταλιώτης». Σήμερα είναι μεγάλος ενοριακός ναός του Ρεθύμνου.

Ο άγιος Ηλίας Διαμαντίδης, ο μυροβλύτης

Ο άγιος γεννήθηκε το 1880 στο χωριό Χουρμικιάντο των Σουρμένων του Πόντου και πέρασε μαρτυρικά παιδικά χρόνια στα χέρια της μητριάς του, η οποία τον βασάνιζε στην κυριολεξία με σαδισμό. Εκείνος όμως όχι μόνο δεν αποκάλυπτε στον πατέρα του τη φρικτή συμπεριφορά της, αλλά και αργότερα, στα γηρατειά της, τη φρόντιζε με ανεξικακία σαν μητέρα του. Αυτός ήταν και ο λόγος –κατά την εκτίμηση του αγίου γέροντα Παϊσίου του Αγιορείτη– που ο Θεός του έδωσε τόσο πλούσια τη θαυματουργική χάρη Του.

Μετά από πολλές ταλαιπωρίες και περιπέτειες, παντρεύτηκε και απέκτησε έξι κόρες, αλλά υιοθέτησε και δύο ορφανά κορίτσια και τα μεγάλωσε σαν παιδιά του. Εργαζόταν κι αυτός ως αρτοποιός, αρχικά ως βοηθός και στη συνέχεια με δικό του

φούρνο. Τότε αποκαταστάθηκε οικονομικά και μπόρεσε να επιδοθεί στις ελεημοσύνες, όπως επιθυμούσε, με τη βοήθεια της γυναίκας του. Συνεργαζόταν μάλιστα με ντόπιες Τουρκάλες, που τις έστελνε όπου χρειαζόταν, για να φαίνεται πως οι Τούρκοι κάνουν τις ελεημοσύνες και ο ίδιος να μένει στην αφάνεια. Έστελνε π.χ. αλεύρι με μια Τουρκάλα σε μια χήρα με τέσσερα παιδιά και καθόταν η Τουρκάλα και τη βοηθούσε και να ζυμώσει.

Αν και ήταν εντελώς αγράμματος, έβλεπε κάθε βράδυ στον ύπνο του έναν άγγελο, που του μάθαινε γράμματα, ψαλτική και αγιογραφία κι έτσι άρχισε να διαβάζει, αλλά και να ψάλλει (ήταν καλλιφωνος) και να αγιογραφεί. Όμως το 1918, ως γνωστόν, λόγω των τουρκικών βιαιοτήτων, πολλοί Πόντιοι έφυγαν για τη Ρωσία. Ο άγιος με την οικογένειά του κατέφυγε στο χωριό Μαχμουτία, κοντά στο Βατούμ, όπου ήταν παντρεμένη η κόρη του Αγάπη. Εκεί έζησε σε ένα αγρόκτημα, όπου φιλοξένησε αμέτρητους φτωχούς. Δυστυχώς ταλαιπωρήθηκε πολύ από το σοβιετικό καθεστώς, ιδίως όταν αργότερα χειροτονήθηκε κρυφά ιερέας (ενώ η θρησκευτική πίστη βρισκόταν υπό διωγμόν) και λειτουργούσε τη νύχτα σε ερημοκλήσια και στο εκκλησάκι του αγ. Γεωργίου που είχε ανακαλύψει κατόπιν ονείρου στο κτήμα και αναστηλώσει. Συνελήφθη και βασανίστηκε πολλές φορές, όμως, με τη δύναμη του Θεού, δεν υποχώρησε. Κάθε φορά που έβγαινε από τη φυλακή, πριν θεραπευθεί από τα βασανιστήρια, ξανάρχιζε τις νυχτερινές λειτουργίες, στις οποίες συμμετείχαν κρυφά οι κάτοικοι της περιοχής.

Προικισμένος από το Θεό με το χάρισμα των ιαμάτων, θεράπευσε πολλούς ασθενείς. «Έρχονταν από πολύ μακριά Αρμένιοι, Ρώσοι, Γεωργιανοί, ακόμη και Τούρκοι για να θεραπευθούν». Ας δούμε τρία χαρακτηριστικά περιστατικά:

Ένας Τούρκος, ονόματι Χουσεΐν, ζούσε στο σπίτι της κόρης του στην Μαχμουτία. Δίπλα τους έμενε ένας Διοικητής της Αστυνομίας που η γυναίκα του ήταν τρελή και την έδεσαν με αλυσίδες. Ο Χουσεΐν τον λυπήθηκε και του είπε ότι υπάρχει ένας Έλληνας που μπορεί να θεραπεύσει την γυναίκα του. Αμέσως ζήτησε να τον φέρει στο σπίτι του. Ο π. Ηλίας είπε να φέρουν την άρρωστη στο σπίτι της κόρης του Χουσεΐν. Εκεί επί δώδεκα ημέρες την διάβαζε, την σταύρωνε και μετά έγινε καλά και ήρθε στα λογικά της. Από τότε η Αστυνομία δεν τον ξαναενόχλησε. Ο Διοικητής έγινε κρυφά χριστιανός [ήταν άθεος] και ο π. Ηλίας βάπτισε όλη την οικογένειά του.

Τρεις Τούρκοι που ζούσαν στη Ρωσία έμαθαν ότι ο πατήρ κάνει θαύματα και αποφάσισαν να τον σκοτώσουν ή να τον απαγάγουν και να σφραγίσουν την εκκλησία. Πηγαίνοντας με τ' άλογά τους τη νύχτα, ένας καβαλάρης με άσπρο άλογο τους έκοβε τον δρόμο. Τα άλογά τους φοβήθηκαν και γύρισαν πίσω. Ήταν ο άγιος Γεώργιος που τους έδιωξε. Μετανοιωμένοι διηγήθηκαν το πάθημά τους στον

π. Ηλία ζητώντας συγχώρηση.

Μία άλλη φορά ο άγιος ανακοίνωσε στην οικογένειά του πως ο άη Γιώργης τον προειδοποίησε για επικείμενη επίθεση ομάδας φανατικών Τούρκων. Πράγματι τη νύχτα μια ομάδα, με επικεφαλής τον Αχμέτ Κιτιάκ, τους χτύπησε την πόρτα ζητώντας δήθεν να τους δείξουν το δρόμο. Δεν τους άνοιξαν, αυτοί όμως σκότωσαν το σκυλί και άρχισαν να πυροβολούν. Οι σφαίρες πήγαιναν δώθε-κείθε αλλά καμία δεν άνοιξε το σπίτι. Η Καλή [κόρη του] έβλεπε στην πόρτα τον άγιο Γεώργιο με ανοιχτά τα χέρια να τους προστατεύει. Τέλος έβαλαν φωτιά δίπλα στον αχερώννα, όπου μέσα ήταν η εκκλησία και κάρηκε. Πήρε φωτιά και η σκεπή του σπιτιού, αλλά την έσβησαν. Ο π. Ηλίας ύστερα πήγε και προσευχήθηκε μπροστά στα εικονίσματα και ρώτησε τον Χριστό: «Ποιοι είναι αυτοί που έκαψαν την εκκλησία;». Και ο Χριστός τους απαρίθμησε έναν έναν.

Ο π. Ηλίας κοιμήθηκε τον Ιούλιο του 1946 μέσα σε ένα φωτεινό όραμα και μια διάχυτη ευωδία. Από τον τάφο του έβγαινε φως και κάθε βράδυ τα μεσάνυχτα, ανάβλυζε μύρο. Μετά από χρόνια ο τάφος του ανοίχτηκε και το σώμα του βρέθηκε άφθορο και ευωδιάζον. Όμως το 1962, που ανοίχτηκε για δεύτερη φορά, το λείψανό του είχε κλαπεί. Ο θαυματουργός αυτός διδάσκαλος της ορθόδοξης πίστης τιμάται τοπικά ως άγιος στο Βατούμ.

Πηγή: vimaorthodoxias.gr